

Arrest

**nr. 100 254 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Hiertegen tekent verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 3 oktober 2011 wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen. Hiertegen dient verzoekende partij cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. Op 25 september 2012 wordt het arrest van 3 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd door de Raad van State.

1.5. Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 11.12.2009 bij de burgemeester van Elsene door M.V. {...} geboren te Santa-Cruz, Davao del Sur op 30.07.1966, onderdaan van Filipijnen, verblijvende te {...}, in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene beoogt een onbeperkt verblijf en baseert haar aanvraag om regularisatie op een duurzame lokale verankering. Deze wordt echter onvoldoende bewezen.

Eenzijds verwijst betrokkene naar haar tewerkstelling als huidhoudster in dienst van de Koreaanse ambassade in België, en naar het verblijf dat zij op basis van deze tewerkstelling geniet. Betrokkene is inderdaad in het bezit van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen, en dit sinds 26.09.2006. Haar bijzondere identiteitskaart is op dit moment geldig tot 04.07.2013. Het betreft hier een verblijf dat bekomen werd op basis van haar tewerkstelling. Betrokkene verblijft inderdaad reeds enkele jaren op regelmatige wijze in België; dit feit op zich geeft echter geen automatisch recht op verder verblijf. Voor haar tewerkstelling geldt hetzelfde: deze elementen kunnen van belang zijn bij een aanvraag om regularisatie maar slechts in combinatie met een aangetoonde integratie in de maatschappij.

Betrokkene levert evenwel amper bewijs van integratie. Uit één van de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene zich in 2010 heeft ingeschreven in een cursus Nederlands, waaruit het resultaat van het volgen van deze cursus niet kan worden afgeleid. Het is dus niet duidelijk of betrokkene het Nederlands inderdaad in zekere mate meester is. Afgezien van dit attest wordt geen enkel bewijs van integratie overgemaakt. De overige documenten die betrokkene voorlegt bij haar aanvraag om regularisatie betreffen de historiek van haar bijzondere identiteitskaarten; haar paspoort en visum; een geboorteakte; een abonnement op het openbaar vervoer; bewijzen van ziekte- en levensverzekering; een huurovereenkomst; een verklaring van bekendheid door een kennis; en de arbeidsovereenkomst van betrokkene bij de Koreaanse ambassade. Geen van deze documenten laat toe de integratie van betrokkene in te schatten. De duurzame lokale verankering is dan ook onvoldoende bewezen.

De cumulatieve elementen van de aanvraag om regularisatie zijn onvoldoende. Betrokkene blijft evenwel in het bezit van haar bijzondere identiteitskaart, geldig tot 04.07.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen “2 par. 2” en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de principes van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, van de principes van machtsoverschrijding, van artikel 126 van de nieuwe gemeentewet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 6 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 inhoudende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing getekend werd door ATTACHE

- De beslissing is getekend door “ , Attaché en vermeld enkel die naam en een hoedanigheid van Attaché;*
- De handtekening van de gezegde attaché is niet vergezeld van de stempel van de instantie die de beslissing genomen heeft en vermeld evenmin krachtens welke bepalingen en in welke hoedanigheid de beslissing getroffen werd;*
- De beslissing laat niet toe te weten of de beslissing getroffen werd namen de Minister of de Staatsecretaris van Migratie en asielbeleid, uit “eigen beweging” of krachtens een machtsdelegatie;*
- Artikel 9 bis voorziet in de bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde om beslissingen inzake Artikel 9 bis te treffen;*
- Dat dit van belang is van zodra artikel 6 van het Ministerieel besluit dd 18.03.2009 inhoudende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, enkel de delegatie voorziet en regelt van enkele bevoegdheden van de “Minister” en zodus niet van de Staatsecretaris;*
- Dat alleszins dient te worden aangenomen dat de auteur van de beslissing zich dient te identificeren en dat de loutere vermelding van zijn administratieve graad niet toelaat te weten namens wie de beslissing getroffen werd en derhalve ook geen controle toelaat nopens de bevoegdheid van deze persoon om de beslissing te treffen;*

• De beslissing schendt derhalve de aangehaalde bepalingen;

• Deze schending volstaat reeds om de beslissing te vernietigen;

• Dat verder dient te worden vastgesteld dat de getroffen beslissing betekend werd door “ de bevoegde overheid ” nl I.S. {...} zonder verdere bevoegdheid of hoedanigheid

Dat artikel 126 van de nieuwe gemeentewet VOORZIET ECHTER HET VOLGENDE

http://bmnenland.vlaanderen.be/sites/default/files/Nieuwe_Gemeentewet.pdf

De Nieuwe Gemeentewet

Laatste aanpassing : Decreet van 1 februari 2008 - B.S. 27 maart 2008 Art. [126.] (Art. 126 henummerd bij W. 27.5.1989 - art. 2,§3-B.S. 30.5.1989)

De burgemeester en de ambtenaar van de burgerlijke stand kunnen ieder wat hem betreft, beambten van het gemeentebestuur machtigen tot:

1° het afgeven van uittreksels uit of afschriften van andere akten dan die van de burgerlijke stand;

2° het afgeven van uittreksels uit de bevolkingsregisters en van getuigschriften die geheel of ten dele aan de hand van die registers zijn opgemaakt;

3° het legaliseren van handtekeningen;

4° het voor eensluidend verklaren van afschriften van stukken.

Die bevoegdheid geldt voor de stukken bestemd om in België of in het buitenland te dienen, met uitzondering van diegene die moeten gelegaliseerd worden door de Minister van Buitenlandse Betrekkingen of door de ambtenaar die hij daartoe machtigt.

Boven de handtekening van de beambten van het gemeentebestuur, aan wie de machtiging bedoeld bij dit artikel of bij artikel 45 van het Burgerlijk Wetboek is verleend, moet van die machtiging melding worden gemaakt.

De ambtenaar van de burgerlijke stand kan eveneens beambten van het gemeentebestuur machtigen tot het ontvangen van betekeningen, kennisgevingen en terhandstellingen van beslissingen inzake de staat van personen.

Dat deze bepaling derhalve geen machtiging voorziet voor het afleveren van een beslissing zoals aangevochten;

Dat de beslissing derhalve dient te worden vernietigd;

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheids en de zorgvuldigheidsbeginsel schenden ;”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 8 EVRM merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij onvoldoende haar duurzame lokale verankering, op basis waarvan zij haar aanvraag heeft gedaan, heeft bewezen. Vervolgens worden in de bestreden beslissing de door verzoekende partij aangebrachte elementen behandeld.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet toelaat te weten door wie de beslissing werd getroffen en of deze bevoegd is daartoe.

2.5. Artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;”.

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;
3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers.”

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers dat als volgt luidt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de

Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1,2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1,1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat.

2.5. In casu werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, meer bepaald door E.M., attaché. Dit vindt zijn grondslag in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, delegatie van bevoegdheid verlenen voor de toepassing van onder meer artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De stelling van verzoekende partij dat de auteur van de bestreden beslissing zich dient te identificeren en dat de loutere vermelding van de administratieve graad niet toelaat te weten namens wie de beslissing getroffen werd en derhalve geen controle toelaat nopens de bevoegdheid van deze persoon om de beslissing te treffen, mist feitelijke en juridische grondslag. Vooreerst blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de beslissing werd genomen voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Vervolgens blijkt uit het voorgaande dat personeelsleden die behoren tot de A1-klasse wel degelijk de bevoegdheid gedelegeerd hebben gekregen om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt ook vast dat het gegeven dat E.M. werkt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de rang en hoedanigheid van attaché (A1-klasse) heeft, niet betwist wordt door de verzoekende partij.

Er blijkt derhalve concluderend niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vreemdelingenbesluit of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoekende partij laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Er is bijgevolg ook geen sprake van machtsoverschrijding. Van machtsoverschrijding is er immers slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.6. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing werd betekend door “de bevoegde overheid”, namelijk door I. S. zonder verdere bevoegdheid of hoedanigheid en verwijst vervolgens naar artikel 126 van de nieuwe gemeentewet.

2.7. De Raad wijst erop dat het betoog van verzoekende partij betrekking heeft op de kennisgeving van de bestreden beslissing, en dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling. De betekening is de individuele, schriftelijke kennisgeving van een overheidsakte aan een bepaalde persoon. De persoonlijke aanzegging is bedoeld om de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd – wat in casu het geval is – is hem slechts tegenwerpelijk wanneer ze hem wordt betekend. Slechts vanaf de regelmatige betekening ervan kan de beroepstermijn tegen dergelijke beslissing lopen (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, p. 301-302, nrs.458-459). De wijze waarop de individuele, schriftelijke aanzegging gebeurt is in beginsel vrij; behoudens bijzondere wettelijke of reglementaire bepalingen is de betekening aan geen vormvereisten onderworpen. (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., p. 311, nr. 464).

Het gegeven dat op het document van de kennisgeving geen precieze bevoegdheid of hoedanigheid staat aangeduid kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing zelf. Zoals uit voorgaande blijkt, heeft de kennisgeving enkel tot doel verzoekende partij in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte, hetgeen zij in casu gedaan heeft.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

2.8. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER